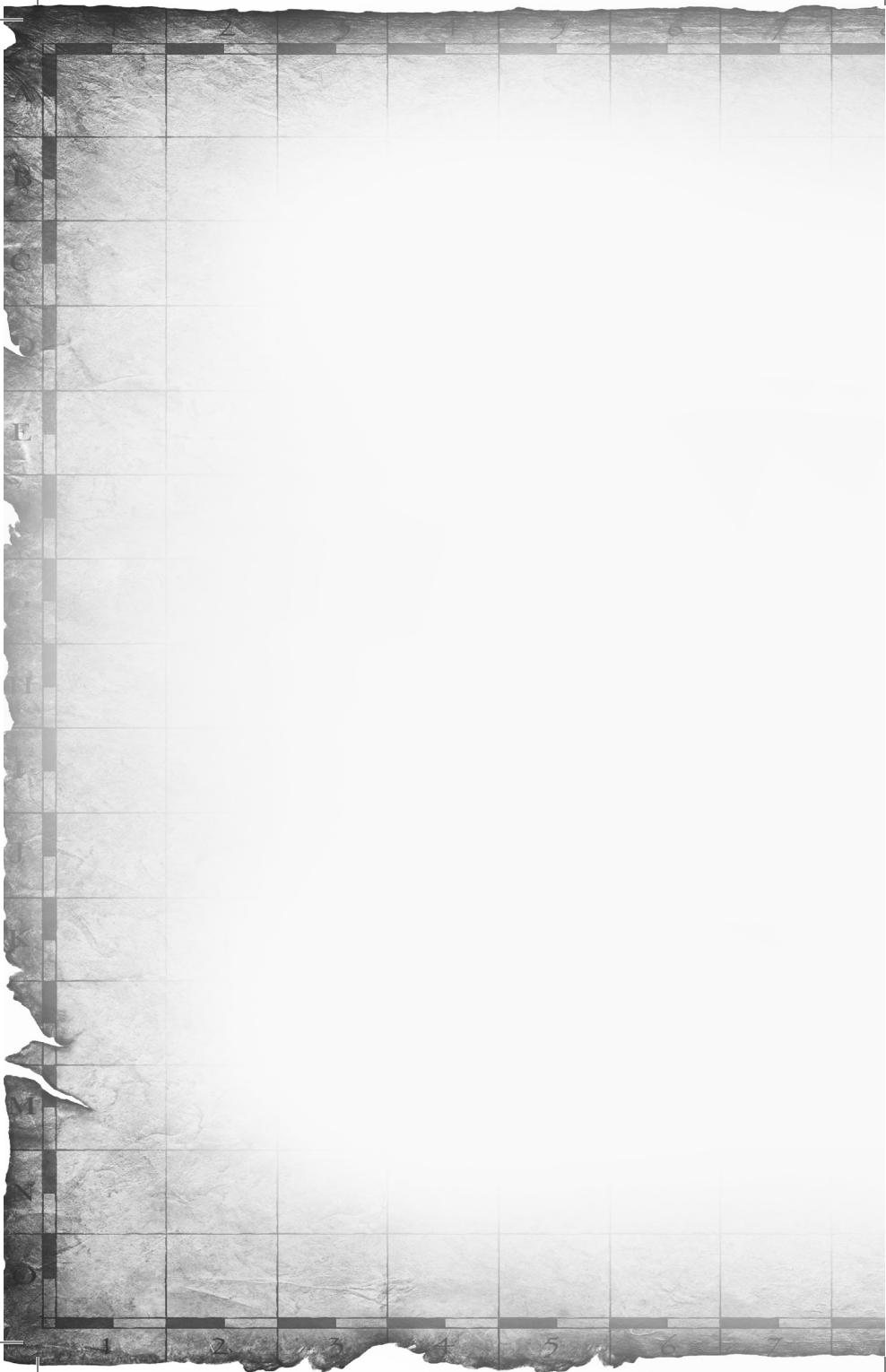

SINBAD'IN MACERALARI

Jack Sailor

**EFSANE
TUTSAK**

GENÇ HAYAT

GEÇEN KİTABIN ÖZETİ

Sinbad, halası Müşire, ablası Kamerzad, arkadaşı Saffan ve köpeği Kitmir'den başka bir yakını olmadan büyümüşü... Babası o daha dünyaya gelmeden uzak ülkelere gitmiş ve bir daha geri dönmemişti. Geçen bölümlerde gördüğümüz gibi bir oğlu olduğunu bile bilmiyordu. Talihsiz annesi onun doğumundan kısa süre sonra ölmüştü. Halasının himayesinde büyüyen Sinbad, daha önce hiç tanımadığı babasının bir iş gezisine çıktıktan sonra geri dönmediğini halasından öğrenmişti.

Küçük Sinbad, babasının ölmeyip geziye çıktığını duyar duymaz gidebileceği ülkeleri dolaşarak onun izini sürmeye karar vermişti. Bu amaçla çıktığı ilk yolculukta sayısız tehlikelerle karşılaşmış ve babası hakkında bilgi alabileceği birçok insanla tanışmıştı.

Günler geceler süren yolculuğu sırasında gönlünün çok ısındığı meçhul bir adamla tanışmış ve babası olduğunu öğrenmeden ondan ayrılmıştı.

İlk gezide amacına ulaşamayan Sinbad eve döner dönmez ikinci gezi için hazırlıklara başlamıştı. Kısa sürede hazırlıklarını tamamlayan Sinbad ne halası ne de ablasına haber vermesizin ikinci yolculuğuna çıkmıştı. Bu yolculukta arkadaşı Behlül ve köpeği Kitmir de ona eşlik etmişlerdi. Önceki macerasında olduğu gibi bu gezisinde de büyük tehlikeler atlattmış ve yol arkadaşı Halhal sayesinde mutlak bir ölümden kurtulmuştu. Esir tacirlerinin eline düşmeleri ve atlattıkları bir yığın tehlikeden sonra putperestlerin yaşadığı bir adada satılarak köle olmuşlardı. Orada kendisi gibi köle olan Arap kızı Seyza ile tanışmış ve onun da yardımıyla kaçış planı yapmışlardı.

Bu arada ada halkının onun kutsal bir aziz olduğuna inanmaları sayesinde çok farklı bir konuma yükselmişti...

BEHRAM'IN DÖNÜŞÜ

Öyle korkuyordum ki... Bu işin mutlu bir sonla biteceğini hiç sanmıyordum. Ama Allah'ın sevgili kulu olduğum kesindi. Çünkü bu kez de özgürlük, hayat ve onurumu korumama yardım etmişti. Ada halkının gözünde çok saygın bir insan olmuşum. Kısa sürede birbiri ardınca inanılmaz olaylar gerçekleşmişti.

Bir yıldan fazla bir süredir kayıp olan genç Behram ansızın ailesine dönmüştü. Zavallı delikanlı bu süre boyunca düşmanların elinde esir kalmıştı. Fırsatını bulduğu ilk anda da ellerinden kurtularak ailesine dönmüştü. O sırada ben de Seyza ve Halhal ile kulübeden ayrılmıştım. Behram'ın anne babası, oğullarının kurtuluşunu benden biliyor, yaktığım tütsüler ve ettiğim dualar sayesinde kurtulduğuna inanıyorlardı.

Azizlerden biri olduğuma kesinkes inanıyorlardı. Behram eve döner dönmez bana teşekkür etmek ve duamı alabilmek için kulübeye gelmiş, ancak beni bulamamışlardı.

İşin garibi kaçışım, azizliğime duydukları inanç ve güveni daha da artırmıştı. Can korkusuyla kaçtığımı düşünmeleri imkânsızdı. Tek düşündükleri, teşekkür ve övgüden hoşlanmadığım için kulübeyi terk ettiğimdi. Bu sebeple duydukları saygı ve sevgi daha da güçlenmiş, harıl harıl beni aramaya başlamışlardı. Oğulları Behram da onlara katılmıştı. Lambayı yüzüme tutar tutmaz sevinç içinde bağrısmaya başlamışlardı... Sadi! Sadi!

Kimsenin aklından geçmeyecek kadar mutlu bir son!!! İşin böyle bir son bulacağı kimin aklından geçirdi?

Anne babasının anlattıkları sayesinde beni tanıyan Behram da ellerime sarılmış, minnet içinde öpüyor, öpüyordu. Tam bir huşu ve saygı içinde 'Sadi! Sadi!' diyordu.

Babası şefkat içinde bağrına basarken bir yandan da şöyle diyordu:

- Bu iyiliğini nasıl ödeyeceğiz Sadi! Bu iyiliğini nasıl ödeyeceğiz?

Arkadaşı da bir yandan şunları söylüyordu:

- İyiliklerinin sonu gelmiyor ki. Bak burada da bizi vahşi hayvandan kurtardı!

Bir ara Behram şöyle dedi:

- Sadi! Nasıl olur da vedalaşmadan bizden ayrılmak istersin?

Halhal şoke olmuş bir hâlde konuşmaları dinliyordu. Söylenenlere hiç bir anlam veremiyordu. Ama yüzünden, biraz olsun rahatladığı anlaşılıyordu.

Adamların ortasında konuşmadan duruyordum. Gönüllerinde böyle bir yer kazandığım için mutluydum. Ama bir yandan da başka şeyler düşünüyordum. Bu durumdan yararlanmalıydık. Hurafe ve evhamlardan oluşan tuhaf inançlara sahip bu insanlardan ve bize çok yabancı gelen adalarından kurtulmak için bir şeyler düşünmeliydim. Bundan daha uygun bir zamanlama olamazdı.

Halhal ve kendimden çok Seyza için endişeleniyordum. Acaba onu alıp tekrar evlerine götürürler

miydi? Zavallı genç kız, ömrünü bu yabancı el-lerde mi geçirecekti? Yüreğimin derinliklerinde onun için büyük bir acı hissediyordum. Cesaret ve aklıyla hazırladığı oyunla kaçmamıza yardım etmişti. Onun hiç düşünmeden yaptığı gibi ben de onu kurtarmak için bir şeyler yapmalıyım...

Uzun süre suskun kaldıktan sonra söze başladım:

- Beyler, Sadi ne yaptı ki...

Adamlar şaşırıp kaldılar ve sözümü kesmek istediler. Ama susmalarını işaret ederek parmağım-la Seyza'yı gösterdim:

- Gerçek azize, şu cariye kılığındaki genç kızdır. O olmasaydı çaresiz Sadi, Behram'ı ne kurtarabilir ne de sağ salim evine geri getirebilirdi. O, Sadi'den çok önce evinize yerleşmiş bir bereket kaynağıdır. Üzüntü dolu evin sevinç ve huzur kaynağıdır o! Sadi'yi bir köle olarak evinize getirerek sırlarını onun sayesinde açığa çıkaran da odur!

Bunları söyler söylemez Seyza'nın önünde diz çöktüm ve gözlerimi ona dikerek konuşmaya devam ettim:

- Seyza! Ey cariyeye kılığında bürünmüş azize! Emirlerini harfiyen yerine getirdim. Behram ailesine döndü, acıyla dolu evi sevinç ve mutlulukla doldu. Artık gitmeme izin veriyor musun?

Seyza parmak uçlarıyla başımı okşayarak karşılık verdi:

- Kalk ey Sadi! Her şey için teşekkür ederim. Daha fazla konuşma! Hakkımda konuşman için izin verdiğimi sanmıyorum.

Seyza kafamdan geçenleri anlamış ve rolünü olabildiğince güzel bir biçimde oynamıştı. Benimle konuşurken derinden ve etkileyici bir ses tonu kullanmıştı. Sözleri bir anda kalplerine işlemiş, beklediğimiz etkiyi uyandırmıştı. Nitekim bana yaptıkları gibi onun da önünde diz çöktüler ve benim gibi 'Ey kutsal azize!' diye yakarmaya başladılar.

Halhal da oyuna katılmış ve diz çökerek onlar gibi yakarmaya başlamıştı. Ama gülmemek için kendini zor tuttuğu her hâlden belliydi. Yine de hazırladığım oyunu anlamış ve adamlara hiçbir şey fark ettirmemişti.

Planım tutmuştu. Zavallılar benim ve Seyza'nın olağanüstü güce sahip olduğumuza inanmışlardı. Onlara göre biz, insan kılığına bürünmüş meleklerdik ve onlara iyilik etmek için gelmiştik. Uygur insanların sahip oldukları Allah inancına sahip olmadıkları için bizim gibi sade insanlara olağanüstü sıfatlar yükleyip bizi kutsuyorlardı.

Halhal'ın kulübesinin civarında bunlar olurken sabahın ilk ışıkları yükselmeye başlamıştı. Sahiplerimiz, Seyza ve benim etrafımı sarmış, sürekli dua ediyorlardı.

Bu, bizim için beklenebilecek en güzel sonuçtu. Bu yüzden çok sevinçliydim. Ancak Halhal'ın yüzünde gizli bir kaygı ve endişe seziyordum. Bakışları anlamsızdı ve sürekli çevreyi kolaçan ediyordu. İçimden yolculuk için plan yaptığı düşüncesi geçti. Bu yüzden bir an önce bu kalabalıktan kurtulmak gerektiğini düşündüm. Böylece Halhal rahatlıkla gerekli hazırlıkları yapabiliirdi. Bunlara kafa yorarken uzaktan bir toz bulutunun bize doğru yaklaştığını fark ettim. Bir anda kafam karıştı. Bir an Halhal'a baktım. Yüzü kirreç gibi bembeyaz kesilmişti. Bir tehlikenin yaklaştığını anladım.

O ana kadar Halhal'ın onu satın alan adamlarla ilişkisinin tam olarak ne olduğunu bilmiyordum. Gerçi adamın sürüsünü otlattığını görmüştüm. Uzaktan gelen kalabalığı görünce hemen olaylar arasında bir sebep sonuç ilişkisi kurmayı denedim. Vardığım tek sonuç, Halhal'ın benimle birlikte kaçmak için girişimde bulunduğu ve sahibinin bunu öğrendiği idi. Bunu öğrenir öğrenmez adamlarını toplayıp kulübeye doğru hareket etmiş olmalıydı.

Kalabalık çok geçmeden yanımıza ulaştı. Doğru Halhal'ın üstüne yürüdüler. Öfkeleri gözlelerinden okunuyordu. İçlerinden biri Halhal'a bağırdı:

- Hayırsız köle! Nasıl olur da efendilerine karşı çıkar, bir de utanmadan sürüsünü çalarsın?

Halhal, bir anda eski vahşi karakterine büründü ve ona aynı tonda karşılık verdi:

- Ben köle değilim! Hırsız da değilim! Sürünüz şurada otluyor, inanmıyorsanız gidip bakın!

Adamlar ellerindeki sopaları kaldırarak Halhal'ın üstüne yürüdüler. Biri şöyle bağırdı:

- Adi köle! Bizim karşımızda nasıl konuşursun?

Tam o anda adamlardan birinin sopası Halhal'ın omzuna indi. Halhal savunma içgüdüyle olsa gerek birden dört ayağının üstüne çöktü. Sonra vahşi bir aslan gibi adamlara saldırmaya başladı. İlk anda dördünü birden yere serdi. Ardından beşinciye çuval gibi kaldırıp fırlattı. Adamlar kırık tuğlalar gibi yara bere içinde toprağa serilmişlerdi.

Halhal'ın adamlarla çatışmasını dehşet içinde izlerken onu ilk bulduğumdaki hâli aklıma geldi. Bizimle tanışmadan önce böyle dört ayak üzerinde yürürdü.

Bunlar olurken Seyza ve efendilerinin ne yaptıklarına hiç dikkat etmemiştim. Gördüklerim beni dehşete düşürmüştü. İnsanın soluğunu kesecek böyle bir ortamda çevresiyle ilgilenmesi düşünülemezdi.

Gelen kalabalık Halhal'ın önünde çil yavrusu gibi dağılmıştı. Yaşadıkları korku, bir daha saldırma cesaretlerini de kırmış olmalıydı. Halhal adamları alt ettikten sonra tekrar dikildi ve kollarını göğsünün üzerinde kenetleyerek arkalarından baktı. Bakışları kararlılık doluydu.

Ama birkaçı ona sezdirmeden arkaya dolandılar ve onu gafil avlamak için arkadan yaklaşmaya başladılar. Kaldırdıkları sopalar tam kafasına inmek üzereydi. Hemen fırlayıp onlara engel olmak istedim. Bu hareket, Seyza ve efendilerinin de dikkatini çekmişti. Bizim bağrışlarımızdan tehlikeyi sezen Halhal bir anda arkasına döndü. Ama geç kalmıştı. Sopalardan biri yüzüne inmiş ve suratını kana boyamıştı. Bir diğer sopa da bana isabet etmişti.

Seyza'nın efendileri bir anda çığlık atmaya 'Sadi! Sadi!' diye haykırmaya başladılar.

Kendimi toplayıp Halhal'a bakmak için dikildim. Halhal, bize saldıranlardan ikisini tutmuş birbirlerine tokuşturuyordu. Diđer ikisini de ayaklarıyla çiğniyordu.

Uzun zamandır böyle bir gün yaşamamıştım. Bir daha yaşayacağımı da sanmıyordum. Gerçekten dolu dolu bir gün olmuştu.

Yirmiye yakın adam, tek bir adamı yakalamak için gelmiş, ama kısa sürede tazı gibi kaçmışlardı. Hemen hepsi de ya ısırık ya tırmalama ya da ağır darbelerle yaralanmış hâldeydi. Halhal ise hiçbir şey olmamış gibi dimdik duruyordu.

Bir süre konuşmadan oturduk. Neden sonra Halhal üzüntü dolu bir sesle konuştu:

- Beni hırsız sanıyorlar Sinbad.

Ben de şaka yollu karşılık verdim:

- Oysa sen tertemiz bir azizsin Halhal!

Şaka yollu söylediğim sözü işitir işitmez Seyza'nın efendileri hemen üşüştüler:

- Ne? Temiz aziz mi?

Halhal da tebessüm ederek başını salladı.

Sonunda hepimiz aziz olmuştuk! Mucizeler gerçekleştiren azizler! Gerçi Halhal'ın mucizesi bizimkilerden çok daha büyüktü. Tek başına ve hiçbir alet kullanmadan yirmiye yakın adamı çil yavrusu gibi dağıttığını görmüşlerdi.

Bu şaka, Seyza'nın da hoşuna gitmiş olmalıydı. Yerde duran sarıgımı alarak Halhal'a götürdü. Bir yandan da şöyle diyordu:

-Ey Halhal! Azizlerin tacını giymeyi sen de hak ettin!

Sonra da sarıgımı onun başına oturttu.

AZİZLER FESTİVALİ

Dünyada bu adada gördüğümüz kadar saf kimselerin bulunabileceği hiç aklıma gelmezdi. Birkaç gün önce köleleri olduğumuz insanların, bugün efendileri, azizleri olmuştuk! Bu durum bizi çok rahatsız ediyor, acı veriyordu. Ama bu insanları inançlarından caydırma gücümüz de yoktu. Bu adadan kurtulabilmek için bulunduğumuz durumu değerlendirmekten başka şansımız da yoktu.

İddia ettikleri gibi bereketimizden yararlanmaları için dua ve ibadetlerine karşılık vermek zorundaydık. İzzet ve ikram içinde ağır lanmak üzere evlerine döndük. Bizim için çok görkemli bir ev hazırladılar. Bu evi, bizim kalmamız için hazırlamışlardı. Ev hizmetçilerle doluydu ve bir dediğimiz iki edilmiyordu. Bir kuş sütü eksikti